

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyně JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **Ein Zwei, s. r. o.**, IČ: 07676263,
se sídlem Na Výsluní 546, Tuchoměřice
zastoupeného advokátem Mgr. Petrem Sikorou
se sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, Praha 2

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště Praha 9**
se sídlem Drahobejlova 945/48, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 12. 2. 2020,
č. j. 1060287/20/2009-80542-110717

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 2. 3. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2020, č. j. 1060287/20/2009-80542-110717 (dále také „Napadené rozhodnutí“ či „Exekuční příkaz“), kterým žalovaný jako správce daně nařídil daňovou exekuci příkázáním

pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k vymození vykonatelného nedoplatku žalobce v částce 786 811 Kč, jenž žalobci vznikl z vykonatelného zajišťovacího příkazu vydaného žalovaným dne 12. 2. 2020 pod č. j. 1058004/20/2009-80543-110717 (dále také „Zajišťovací příkaz“ či „exekuční titul“). Zajišťovacím příkazem byla žalobci uložena povinnost zajistit úhradu daně z přidané hodnoty (DPH) za období od 1. 12. 2019 do 31. 12. 2019, která dosud nebyla stanovena, složením jistoty ve výši 786 811 Kč na depozitní účet správce daně.

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě v první řadě namítl nezákonnost Exekučního příkazu, který byl vydán ve stejný den jako rozhodnutí ukládající povinnost, která měla být v daňové exekuci vymáhána, což neponechalo ani teoreticky žádný prostor pro dobrovolné splnění uložené povinnosti, o níž se žalobce dozvěděl až v době, kdy již byl na základě Exekučního příkazu jeho účet zablokován. Dle označení Exekučního příkazu navíc byl vydán dříve než rozhodnutí ukládající povinnost, vymáhanou v exekuci. V souladu s ustanovením § 177 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), se v případech daňové exekuce postupuje podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), pokud daňový řád nestanoví jinak. Vzhledem ke skutečnosti, že dále namítaná otázka v této zvláštní právní úpravě upravená není, odkázal žalobce na obecné vymezení exekuce v ustanovení § 251 odst. 1 o. s. ř.: *„Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.“* Na základě výše uvedeného žalobce namítl, že nucený výkon je opatřením subsidiárním a lze k němu přistoupit až po té, kdy povinný uloženou povinnost nesplní dobrovolně, což předpokládá, že se o této povinnosti vůbec dozví a má nějaký časový prostor pro to, aby jí vyhověl. Obě rozhodnutí byla podle žalobce dle elektronického podpisu vydána ve stejný den, k exekuci tak bylo přistoupeno dříve, než se vůbec žalobce jako povinný o uložené povinnosti dozvěděl. Neponechání prostoru pro dobrovolné splnění povinnosti podle žalobce neguje smysl samotného Zajišťovacího příkazu a legalitu i legitimitu exekuce. Sám žalovaný Exekuční příkaz odůvodnil konstatováním, že žalobce daný nedoplatek neuhradil, ačkoliv si musel být vědom skutečnosti, že v době vydání Exekučního příkazu nebyl žalobce o uložené povinnosti informován, a splnit ji tedy nemohl.
3. Žalobce dále namítl, že nezákonná je i samotná vymáhaná povinnost vyplývající ze Zajišťovacího příkazu, proti kterému podal odvolání, o němž nebylo k datu podání žaloby rozhodnuto, a stručně shrnul v něm uvedenou argumentaci týkající se využití tzv. virtuálního sídla, které je dle žalobce zcela legálním krokem, který je u společnosti bez aktuálních požadavků na výrobní či kancelářské zázemí zcela racionální. Činnost provozovaná žalobcem takové prostory nevyžaduje. Stav popisovaný žalovaným byl dle žalobce přechodným a žalobce již má sídlo na adrese uvedené v žalobní rubrice. Pokud by žalovaný poskytl žalobci příležitost k vysvětlení situace, mohlo být velmi snadno prokázáno, že jsou podnikány kroky ke změně sídla, včetně sdělení adresy sídla, na kterou se žalobce stěhoval.
4. Žalobce dále uvedl, že u plateb v hotovosti a výběrů pak žalovaný zcela nelogicky předpokládal, že žalobce vybíral vždy pouze částku určenou na konkrétní platbu, respektive že všechny výběry v jeden den byly určeny pro jednu nadlimitní hotovostní platbu. Takovému závěru však podle žalobce nic nenasvědčuje a žalobce uvedenými výběry pouze doplňoval hotovostní rezervu, z níž prováděl platby. Výběr či držení hotovosti nad

limit stanovený pro hotovostní platby ale nejsou podle žalobce nezákonným jednáním, přičemž není tvrzena ani jediná konkrétní platba v hotovosti, která by přesahovala zákonný limit.

5. A v poslední řadě žalobce namítl, že ve vztahu ke společnosti Advanced Management, s. r. o. nebyla zahájena daňová kontrola, tato společnost nebyla požádána o vysvětlení a ani sama neposkytla správci daně žádnou informaci. Statutární orgán společnosti nicméně žalobce na základě jeho dotazu informoval o blíže nespecifikovaných nesrovnalostech ohledně přiznání k DPH s tím, že náprava by již měla být zjednána dodatečným daňovým přiznáním. Tím podle žalobce pozbývají důvodnosti i případné obavy z nepřiznané či neodvedené DPH na straně společnosti Advanced Management, s. r. o., a je zřejmé, že tato společnost nejednala nepoctivě.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření k žalobě ze dne 9. 4. 2020 uvedl, že Exekuční příkaz vydal k vymožení daňového nedoplatku v celkové výši 786 811 Kč, přičemž exekučním titulem byl podle ustanovení § 176 odst. 1 písm. c) daňového řádu Zajišťovací příkaz. Žalobce zopakoval žalobcem uplatněné žalobní námitky a k jednotlivým žalobním bodům žalovaný uvedl následující:
7. K prvnímu žalobnímu bodu, kde jsou shrnuty skutkové okolnosti vztahující se k vydanému Exekučnímu příkazu, žalovaný s údaji souhlasil a neměl proti nim žádné výhrady.
8. K druhému žalobnímu bodu, kde žalobce uvedl, že proti Exekučnímu příkazu není přípustný žádný opravný prostředek s výjimkou správní žaloby, žalovaný uvádí, že žalobce měl také možnost uplatnit námitku dle § 159 daňového řádu ve lhůtě 30 dnů od doručení napadeného Exekučního příkazu. V daném případě žalobce námitku proti Exekučnímu příkazu neuplatnil.
9. K třetímu a čtvrtému žalobnímu bodu spočívajícím v nezákonnosti daňové exekuce, žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou a standartním způsobem zahájil vymáhání daňových nedoplatků. V ustanovení § 175 daňového řádu jsou uvedeny způsoby vymáhání nedoplatků. V rámci volby způsobu vymáhání by měl správce daně s přihlédnutím k nutnosti šetřit práva zúčastněných osob (zásada přiměřenosti) a k zásadě hospodárnosti zvolit co nejefektivnější možnost pro vymožení dlužného nedoplatku. Správce daně přitom může vymáhat nedoplatek např. daňovou exekucí nebo prostřednictvím soudního exekutora s tím, že zpravidla volí daňovou exekuci právě kvůli nižším nákladům řízení. Daňovou exekuci pak může podle žalovaného správce daně dle § 178 odst. 5 daňového řádu nařídit pouze zde vymezenými způsoby. Podle ustanovení § 1 odst. 2 a § 9 odst. 2 daňového řádu správce daně v rámci exekučního řízení zkoumá především to, zda existuje exekuční titul, jeho vykonatelnost, existenci daňového nedoplatku, pravomoc a příslušnost prvoinstančního orgánu k vydání rozhodnutí. Veškeré tyto předpoklady pro vymáhání daňového nedoplatku byly podle žalovaného v daném případě splněny.
10. Žalovaný dále uvedl, že mu vznikla odůvodněná obava o ohrožení úhrady dosud nestanovené daně, proto přistoupil k vydání Zajišťovacího příkazu postupem podle § 167 daňového řádu ve spojení s § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), především z důvodů zjištění nestandardních skutečností zachycených v Zajišťovacím příkazu. Uvedl, že při jeho vydání vycházel ze skutečností, které mu byly v daném okamžiku známy.

11. Žalovaný učinil pokus vyrozumět žalobce o vydání Zajišťovacího příkazu v souladu s ustanovením § 103 zákona o DPH, o čemž byl sepsán úřední záznam ze dne 12. 2. 2020, č. j. 1059487/20/2009-80542-110717 (dále jen „Úřední záznam ze dne 12. 2. 2020“). Z úředního záznamu vyplývá, že vyrozumění bylo žalovaným nejprve zasláno pomocí SMS zprávy dne 12. 2. 2020 v 16:16 hod na telefonní číslo 775724124, které bylo uvedeno na přiznání k dani z přidané hodnoty za období prosinec 2019, a následně dne 12. 2. 2020 v 16:19 hod na e-mail ein-zwei@seznam.cz, který byl rovněž evidován v daňovém přiznání.
12. K namítané nezákonnosti Exekučního příkazu žalovaný uvedl, že nedoplatek ve výši 786 811 Kč se stal vykonatelným ve smyslu § 103 zákona o DPH a § 103 odst. 2 daňového řádu dne 12. 2. 2020, tedy okamžikem jeho vydání. Podle § 101 odst. 2 daňového řádu je přitom rozhodnutí (kterým je i zajišťovací příkaz) vydáno okamžikem, kdy byl učiněn úkon k jeho doručení. V daném případě byl Zajišťovací příkaz vydán dne 12. 2. 2020 v 17:06:10 hod., a to odesláním do datové schránky poddlužníka. Z výše uvedeného podle žalovaného vyplývá, že daňový nedoplatek v době vydání Exekučního příkazu existoval a žalovaný tak neporušil zásadu zákonnosti.
13. K pátému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že námitky týkající se Zajišťovacího příkazu jsou v tomto případě irelevantní a to vzhledem k tomu, že se netýkají tohoto daňového řízení. Zajišťovací příkaz je dle žalovaného procesním rozhodnutím operativní povahy v podobě dočasného prozatímního prostředku k předběžnému zajištění účelu správy daní, kdy odůvodněná obava je založena na veškerých poznatcích a podkladech dostupných správci daně v době vydání zajišťovacího příkazu; tyto poznatky a podklady přitom nepředstavují důkazy či důkazní prostředky podle § 92 a násl. daňového řádu ve formálním smyslu. Zajišťovací příkaz není podle žalovaného rozhodnutím, jež by bylo vydáváno na základě dokazování; správce daně v odůvodnění zajišťovacího příkazu neuvádí, které skutečnosti má za prokázané, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil; vychází pouze ze skutečností, které jsou mu v daný okamžik známy a které zakládají podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu stanovené v § 167 odst. 1 daňového řádu. V případě vydávání zajišťovacího příkazu se tedy nejedná o prokazování skutkového stavu, nýbrž o zjištění indicí, které důvodně nasvědčují závěru o předpokladu nedobytnosti či značných obtížích při vybírání daně ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu, jak podle žalovaného vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10Afs 18/2015 – 48 (dostupného, stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů, na www.nssoud.cz). Podle žalovaného je tomu tak v první řadě proto, že daňový subjekt s ohledem na výše popsanou povahu zajišťovacího příkazu nemá být informován o záměru správce daně vydat zajišťovací příkaz.

Průběh řízení před správními orgány

14. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
15. Žalovaný dne 12. 2. 2020 vydal zajišťovací příkaz podle ustanovení § 167 odst. 1 daňového řádu ve spojení s ustanovením § 103 zákona o DPH, kterým žalobci uložil, aby okamžikem jeho vydání zajistil úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2020, a to složením jistoty ve výši 786 811 Kč na účet správce

daně. Vzhledem k nebezpečí z prodlení byl zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání. Na základě zajišťovacího příkazu vydal správce daně téhož dne, tj. 12. 2. 2020, Exekuční příkaz na přikázání pohledávky ze žalobcova účtu vedeného u jeho poskytovatele platebních služeb k vymození nedoplatku ve výši zajištěné částky daně.

16. Exekuční příkaz byl doručen do datové schránky žalobce dne 13. 2. 2020.
17. Žalobce nepodal námitky proti Exekučnímu příkazu, ale dne 2. 3. 2020 doručil nadepsanému soudu žalobu proti Exekučnímu příkazu a dne 28. 2. 2020 doručil žalovanému odvolání proti Zajišťovacímu příkazu.
18. O podaném odvolání rozhodl odvolací orgán rozhodnutím ze dne 15. 4. 2020, č. j. 13981/20/5100-41456-712609, tak, že odvolání žalobce zamítl a napadený zajišťovací příkaz správce daně potvrdil. Žalovaný neshledal v žádné z odvolatelem uplatněných námitek důvod pro změnu či zrušení napadeného rozhodnutí a odvolání proto zamítl.

Řízení před soudem

19. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti dle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobce výslovně uvedl, že souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, postupoval soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval (souhlas žalovaného s rozhodnutím bez jednání byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován).
20. V první řadě Městský soud v Praze uvádí, že podanou žalobu je třeba - se zřetelem k závěrům vysloveným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2019, č. j. 1Afs 271/2016 – 53 - považovat za přípustnou přesto, že žalobce podal žalobu přímo proti Exekučnímu příkazu bez využití jiných prostředků ochrany svých práv ve správním řízení. Rozšířený senát totiž v označeném usnesení uzavřel, že námitka podaná podle ustanovení § 159 daňového řádu není řádným opravným prostředkem ve smyslu § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s., který by bylo nutno před podáním žaloby ve správním soudnictví vyčerpat.

Posouzení důvodnosti žalobních bodů soudem

21. Jádrem sporu je, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud v posuzované věci vydal Exekuční příkaz ve stejný den jako Zajišťovací příkaz, respektive ještě předtím, než se žalobce o vydání Zajišťovacího příkazu dozvěděl, a neponechal tak žalobci žádný prostor pro dobrovolné splnění uložené povinnosti. Žalobce kromě toho poukazuje na nezákonnost samotného Zajišťovacího příkazu.
22. Předmětem sporu nicméně není samotný Zajišťovací příkaz, ale Exekuční příkaz, jímž žalovaný nařídil daňovou exekuci přikázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb dle § 178 odst. 5 písm. b) daňového řádu.
23. Podle § 178 odst. 1 daňového řádu „*Daňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení.*“

24. Podle § 178 odst. 2 daňového řádu „*Výrok exekučního příkazu obsahuje náležitosti podle § 102 odst. 1*“ a dále vymezuje; „*způsob provedení daňové exekuce, výši nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, výši exekučních nákladů podle § 183 odst. 1 a 2 téhož zákona a odkaz na exekuční titul.*“
25. Podle § 102 odst. 1 daňového řádu „*Rozhodnutí obsahuje označení správce daně, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, popřípadě číslo platebního výměru, označení příjemce rozhodnutí, výrok s uvedením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno, a jde-li o platební povinnost, také částku a číslo účtu příslušného poskytovatele platebních služeb, na který má být částka ubrazena, lhůtu k plnění, je-li nutné ji stanovit, poučení, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je tak možno učinit, u kterého správce daně se odvolání podává, spolu s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku, podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka; tuto náležitost lze nahradit kvalifikovaným elektronickým podpisem úřední osoby, datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno.*“
26. Soud připomíná, že správní soudy se v minulosti opakovaně vyjádřily ke specifickým rozsahu soudního přezkumu v řízení o žalobě, kterou daňový subjekt napadá exekuční příkaz. Ustáleně přitom judikují, že přezkum rozhodnutí o nařízení exekuce se zaměřuje na okruh otázek spojených zásadně s vykonávací fází řízení a neslouží k přezkoumání rozhodnutí vydaného v řízení nalézacím, na základě něhož byla exekuce nařízena (exekuční titul). Rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2Afs 81/2004 - 54 uvádí, že „*následný soudní přezkum může být zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu.*“
27. To znamená, že soud v tomto řízení již nepřezkoumává zákonnost exekučního titulu, ale jen případné vybočení správce daně v exekučním řízení. Soud tedy není oprávněn posuzovat například správnost či zákonnost rozhodnutí, jímž byla daň vyměřena, ani zákonnost procesu, který jejímu vyměření předcházel. Ale je oprávněn zkoumat, zda byly naplněny podmínky pro nařízení daňové exekuce, tj. zejména zda existuje vykonatelný exekuční titul a zda správce daně zvolil přiměřený způsob daňové exekuce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1Afs 47/2004 - 75, a ze dne 13. 9. 2017, č. j. 9Afs 201/2016 - 31).
28. Soud proto uzavírá, že přezkum rozhodnutí o nařízení exekuce se dle ustálené rozhodovací praxe správních soudů zásadně zaměřuje toliko na okruh otázek spojených zásadně s vykonávací fází řízení a neslouží k přezkoumání rozhodnutí, na základě nichž byla exekuce nařízena.
Žalobní námitka č. 1: žalovaný vydal Exekuční příkaz ve stejný den jako Zajišťovací příkaz
29. Žalobce ve své žalobě namítl, že mu v rozporu se zásadou subsidiarity nuceného výkonu rozhodnutí nebyl se zřetelem k tomu, že Exekuční příkaz byl vydán ve stejný den jako exekuční titul, poskytnut prostor pro dobrovolné splnění povinnosti. Žalobce poukazoval na to, že k exekuci tak bylo přistoupeno dříve, než se vůbec o uložené povinnosti dozvěděl.
30. Tato námitka je nedůvodná
31. Soud připomíná výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se rámce přezkumu exekučního příkazu, kdy se správní soudy mohou zabývat pouze otázkou

samotné existence exekučního titulu, pravomoci správce daně jej vydat a tím, zda je exekuční titul vykonatelný; rovněž mohou posuzovat, zda je nuceně vykonávaná právní povinnost exekučním titulem skutečně uložena, případně zda je uložena přímo povinnému, a zda je její splnění právně a fakticky uskutečnitelné. Kromě toho se pak mohou a mají zabývat vhodností a přiměřeností zvoleného způsobu exekuce.

32. Žalobce v žalobě nezpochybnil samotnou existenci exekučního titulu, pravomoc správce daně jej vydat a ani to, zda je exekuční titul vykonatelný; rovněž nenamítal, že by žalovaný v posuzované věci postupoval z jeho konkrétně tvrzených důvodů v rozporu s principy vhodnosti a proporcionality způsobu a rozsahu provedení exekuce. Žalobce pouze namítá, že žalovaný mu neposkytnul prostor pro dobrovolné splnění povinnosti.
33. Soud v tomto ohledu připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby přitom ovšem v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobce (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4As 3/2008 - 78).
34. Jak bylo uvedeno výše, žalobce se v podané žalobě omezil pouze na opakující se námitky o tom, že mu nebyla poskytnuta možnost dobrovolného splnění povinnosti. Naznačoval-li přitom žalobce v této souvislosti, že žalovaný byl povinen postupovat podle § 251 odst. 1 o. s. ř., podle něhož *„nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí“*, a poskytnout žalobci prostor k tomu, aby svou povinnost splnil dobrovolně, nemohl jí soud přisvědčit. Je třeba zdůraznit, že podle občanského soudního řádu se v daňové exekuci postupuje tehdy, nestanoví-li daňový řád jinak (srov. § 177 odst. 1 daňového řádu). Daňový řád přitom obsahuje vlastní ustanovení o podmínkách daňové exekuce v § 178 a násl., byť možnost dobrovolné úhrady výslovně neupravuje. Podle § 178 odst. 1 daňového řádu se daňová exekuce nařizuje vydáním exekučního příkazu, jímž je zahájeno exekuční řízení, přičemž exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb je jedním z přípustných způsobů daňové exekuce vymezených v odst. 5 téhož ustanovení. Předpokladem daňové exekuce je tedy vykonatelný exekuční titul, jímž je i vykonatelný zajišťovací příkaz (§ 176 odst. 1 písm. c) daňového řádu). Zajišťovací příkaz se v daňovém řízení vydává v případě obav, že k dobrovolné úhradě v době splatnosti daně nedojde, že daň bude nedobytná nebo že její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi (§ 167 odst. 1 daňového řádu). To za určitých okolností může bránit tomu, aby nejprve byla učiněna výzva k dobrovolnému plnění, zejména tehdy, když je patrné, že daňový subjekt svůj majetek vyvádí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 4Afs 70/2018 - 24).
35. Nicméně okolnost, že žalovaný nebyl vázán ustanovením § 251 odst. 1 o. s. ř., neznamená, že by mohl kdykoli po vydání zajišťovacího příkazu přistoupit k daňové exekuci příkázáním pohledávky z účtu žalobce u poskytovatele platebních služeb, neboť byl povinen volit takový postup, který povede k efektivnímu výběru daně, ale zároveň byl povinen šetřit práva a právem chráněné zájmy žalobce a používat při vyžadování plnění jeho povinností jen takové prostředky, které jej nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní (§ 1 odst. 2 a § 5 odst. 3 daňového řádu).

36. Bylo však na žalobci, aby při vědomí významu dispoziční zásady přísně ovládající tento typ soudního řízení tvrdil a dokládal relevantní důvody, pro které by případně bylo v návaznosti na shora rekapitulované judikatorní závěry možno uzavřít, že žalovaný v posuzovaném případě postupoval při nařízení exekuce v rozporu se zásadou proporcionality. Nicméně žalobce uvedenému požadavku nedostál a argumentace týkající se pouze neposkytnutí prostoru pro případné dobrovolné splnění vymáhané povinnosti tedy ještě sama o sobě není způsobilá vyústit v závěr o tom, že by snad žalovaný postupoval v rozporu s principem přiměřenosti.
37. Soud doplňuje, že ani z odůvodnění Zajišťovacího příkazu či jiných písemností založených ve správním spisu neplynou žádné relevantní okolnosti, jež by svědčily pro závěr o případném porušení shora popsanych zásad. Právě naopak, žalovaný v odůvodnění Zajišťovacího příkazu provedl podrobný rozbor majetkové situace žalobce, včetně posouzení rentability tržeb a prospektivního hodnocení výsledků hospodářské činnosti žalobce. Přitom mj. zdůraznil, že žalobce nevlastní žádný nemovitý majetek ani motorová vozidla a jediný jeho majetek, kterým krátkodobě disponuje, představují finanční prostředky na bankovním účtu, stran nichž žalovaný provedl při zohlednění recentního chování žalobce hodnocení jejich možného vyvedení z majetkové podstaty žalobce, resp. převedení na třetí osoby.
38. Za této situace soud konstatuje, že neshledal, že by bylo vykonávací (exekuční) řízení před žalovaným zatíženo vadou, neboť podle žalovaným předložené spisové dokumentace napadený exekuční příkaz obsahuje náležitosti dle § 102 odst. 1 a § 178 odst. 2 daňového řádu, je vykonatelný, žalovaný měl pravomoc jej vydat a zároveň postupoval v souladu s principem vhodnosti a přiměřenosti.
39. Žalobce v své žalobě v rámci námitky č. 1 uvedl, že dle označení exekučního příkazu byl Exekuční příkaz vydán dříve, než žalovaný samotný Zajišťovací příkaz, kdy pod pojmem „označení“ měl pravděpodobně na mysli jejich označení čísly jednacími. Soud této námitce nemohl přisvědčit. Ze správního spisu vyplývá, že Zajišťovací příkaz byl vydán dne 12. 2. 2020 v 17:06:10 hod., a to okamžikem odesláním do datové schránky žalobce, tímto dnem se stal také vykonatelným. Exekuční příkaz pak byl vydán dne 12. 2. 2020 v 17:06:10 hod., a to odesláním do datové schránky poddlužníka.
40. Nad rámec nezbytného odůvodnění soud doplňuje, že ani údaj týkající se čísla jednacího nezavdává důvod pochybovat o tom, že Zajišťovací příkaz byl vydán dříve než Exekuční příkaz.

Žalobní námitka č. 2: nezákonnost vymáhané povinnosti vyplývající ze Zajišťovacího příkazu

41. Žalobce dále namítl, že nezákonná je i samotná vymáhaná povinnost vyplývající ze Zajišťovacího příkazu a shrnul v dané části žaloby svou argumentaci uvedenou v odvolání proti Zajišťovacímu příkazu.
42. Tato námitka je nedůvodná.
43. Žalobní námitka žalobce není pro posouzení zákonnosti Exekučního příkazu relevantní, jelikož se vztahuje k nalézacímu řízení. Soud výše detailně osvětlil, kterými otázkami se mohl v řízení o žalobě proti Exekučnímu příkazu zabývat. Výslovně přitom zdůraznil a s poukazem na ustálenou judikatorní praxi správních soudů odůvodnil, že přezkum rozhodnutí o nařízení exekuce neslouží k přezkoumání rozhodnutí vydaného v řízení nalézacím, na základě něhož byla exekuce nařízena (exekuční titul). Předmětnými

žalobními námitkami však žalobce poukazuje, jak ostatně sám ve svých námitkách připouští, právě na nezákonnost Zajišťovacího příkazu, tedy exekučního titulu, na jehož základě byla exekuce v posuzované věci nařízena. Soud se tedy v tomto řízení tímto okruhem námitek nemohl věcně zabývat.

Závěr a náklady řízení

44. Ze všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, vzhledem k tomu, že nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný, kterému by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení, nad rámec jejího běžného výkonu úředních činností, nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. května 2021
Bedřich

Mgr. Marek
předseda senátu